Pregaria.cat

Entrada

Acolliment familiar

Va ser un sopar molt especial. Els pares estaven nerviosos. Es notava. Els tres fills, dotze, nou i sis anys ja havien notat que era un dia diferent. Hi havia una proposta que els pares volien consultar i saber la seva opinió. Això és molt rar i estaven ben intrigats.

“Hem pensat què passaria si acollíssim un nen a casa“. Preguntes, mirades, soroll, més preguntes, impressions, informació... “No ho volem fer els pares, si vosaltres no hi esteu d'acord”. Més preguntes, sensacions noves, fins ara som tres fills, però no és un fill, quin pal! Estem bé, i què pot passar? Nen o nena, blanc o negre, d'aquí o de lluny?... “ Ni una paraula als avis fins que tots hi estiguem d'acord”. Òstres! Això va de debò... què pot passar, i potser caldrà fer canvis.

Al cap de pocs dies els cinc varen prendre la decisió. Sí. Els pares l'acollirien com si fos un fill i ells com un germanet. Era una cosa de tota la família. Era un projecte global. Evidentment, els canvis serien importants, però tothom hi prendria part. Hi hauria un abans i un després.

Els tres germans, cadascú de forma ben diversa, ara entenien moltes més coses sobre el pares, i també sobre la família. Eren un equip, tenien un projecte junts, i els semblava normal que abans d'anar a dormir es resés el Parenostre.

Ampliació: Marc 9, 36-37

- **Llavors va agafar un infant i el posà enmig d'ells.**
- **El prengué en braços i els digué**
- **Qui acull un d'aquests infants en nom meu, m'acull a Mi.**